

om, at Ministeriet skulde gaa af, og Folkethinget indsætte et nyt Ministerium, og Forsøg paa at trykke Landstinget osv. Jeg tror, at Enhver, der har fulgt Begivenhederne her, vil meget hurtigt være paa det Rene med, at alle disse Paastande ere grebne ud af Luften, og jeg tror ogsaa, at man nu efterhaanden er kommen til mere Besindelse, end man var, dengang Valgene skulde foregaa. Det har idetmindste ikke været længe, før disse Røster atter ere forstummede. Disse Forsøg paa at give Striden Karakter af en overordentlig stor Strid om saa store Spørgsmaal, som have været reiste her, have ikke fundet Anklang fra nogensomhelst Side; fra Oppositionens forskellige Politikere har man jo hørt Protester derimod, og disse Protester have efterhaanden jo været de sidste Ord. Det synes saaledes, at man fra den Side, der fra Først af med størst Iver har udbredt den Paastand, at det dreiede sig om en stor politisk Kamp af saadanne Dimensioner, har fratalt disse Paastande. Jeg tror ogsaa, at det er heldigt. Hvorfor ikke holde sig til, hvad der foreligger? Hvad der foreligger, er jo fuldkommen nok til at medføre en alvorlig Kamp, selv om jeg kan begribe, at det ikke er behageligt for de Herrer, der ønske at støtte Ministeriet, at disse Principspørgsmaal komme frem i deres sande Skikkelse. Sagen er jo nemlig den, at, dersom man vil se, hvorom Striden dreier sig, vil det vise sig, at Folkethinget nu netop indtager det Standpunkt og hævder de Principer, som fra Regeringen og dens Venners Side bleve hævdede i 1877 mod Folkethinget. Det, der dengang blev gjort gjældende fra vore Modstanderes Side, var netop det, at naar Folkethinget opstillede Krav om Nyt paa Finansloven, vilde det ikke kunne sætte det igjennem, og ikke kunne tvinge det andet Thing, da den, der siger Nei og holder paa det Bestaaende, er den Stærkste. Hvad er det, der nu sker her? Det er det, at Regeringen har stillet Krav om fire eller tre nye Bevillinger paa Finansloven, som den tidligere ikke har anset for nødvendige, men som den nu iaar har sat ind, og kræver indfatte paa Finansloven mod Folkethingets Modstand. Det er altsaa her Regeringen, ikke engang Regeringen og Landstinget, men Regeringen alene, der i dette Tilfælde forlanger indsat paa Finansloven fire eller tre nye Bevillinger. Efter Regeringens egen tidligere Opfattelse af de politiske Forhold, efter alle dens Venners gjentagne Gange udtalte Ansættelse, efter den Katekismus, de Herrer have levet efter lige siden 1877, er det jo utvivlsomt, at Regeringen selv maa erkjende, at den her er den Svageste, og bør høre sig for Folkethinget.

Men jeg forstaaer, at det er ikke saa behageligt, at dette skal komme frem. Det er jo klart, thi jeg tror ikke, at der er Mange her i Landet, der virkelig tør paastaa, at det ikke er Regeringen, der her har begyndt Konflikten, og jeg tror ikke, at der er Nogen, der for Alvor har hyludet de da udtalte høje Grundsætninger om Thingenes Egeberettigelse osv., som ikke i sit Hjerte maa være fuldstændig enig med os i, at skal Folkethingets Bevillingsmyndighed have Nogetsomhelst at betyde, maa idetmindste i Tilfælde, hvor Regeringen stiller Fordringer om ny Bevillinger, som den ikke har gjort Krav paa tidligere, Folkethinget være det stærkeste. Derom dreier Sagen sig. Det lader sig ikke skjule, hvormange Forsøg man end gjør paa at skjule det ved Forklaringer, Omforklaringer, Omstrivninger osv. Faktum er det nøgne Sande, som jeg har fremdraget, at Folkethinget staaer denne Gang just paa den samme Grundsætning, som Regeringen og Landstinget hævdede i 1877 som deres konstitutionelle Grundopfattelse. Jeg ser nok, at den allerunderdanigste Forestilling har søgt at give disse Spørgsmaal en noget anden Karakter. Jeg ser saaledes, at der siges, at Spørgsmaalet om Universitetstilskudet ikke er noget Bevillingsspørgsmaal, og at det Samme siges om Pantserfløbet; men jeg tror, at Enhver vil indrømme, at det er en Strid om Ord. Bevillingsretten dreier sig ikke blot om at bevilge Hovedsummen, indenfor hvilken Anvendelse kan finde Sted, men netop om den bestemte Anvendelse. Det er altsaa rene Bevillingsspørgsmaal. Men selv med disse Forsøg paa at stille det saaledes, at det skal faae et mindre grelt Udseende, end det har, lykkes det ikke; thi i selve den allerunderdanigste Forestilling maa det indrømmes, at det, Folkethinget vil, er at opretholde den bestaaende Tilstand, f. Ex. en bestaaende Anmærning paa Finansloven med Henfyn til Universitetet. Jeg tror derfor ogsaa, at Enhver vil indrømme, at det, Striden nu dreier sig om, er, om Folkethinget skal have Bevillingsret eller ikke, og ingenlunde det, som paa en noget forunderlig Maade er gjort gjældende i den allerunderdanigste Forestilling, at Folkethinget vil tvinge Landstinget til at tage Finansloven i en vis Skikkelse; thi Folkethinget har jo slet ikke prøvet paa at tvinge Landstinget til at tage Finansloven i nogen anden Skikkelse end den, hvori Landstinget Alret forveien havde taget den. Derimod kan det nok være, at Regeringen da har trunget Landstinget til at tage Finansloven, som det da tog den; det kan nok være, at det er Tilfældet, og jeg beklager, at det lykkes Regeringen at anvende sine Principer fra 1877 paa en for